

ako poceni bi ne dobil nikjer svinj in zato sesa sosedu ponoči še ostali dve svinje ukradel. 2000 let staro vino. V bližini mesta Borzhali našli so v nekem starem grobu iz prvega stoletja po Kristu čudno posodico, ki je bila približno pol metra dolga. V tej sirični posodi so neki prašek; ko so ta prašek kemično preiskali, našli so, da je to ostanek prestarega vina. To vino je bilo torej skoraj 2000 let staro.

Izgubljeni zakladi. Naši čitatelji se bodejo spominjali na kloster v Čenstohanu, kjer so zvestni menihi tako grozovite zločine uganjali. Glavni ropar in morilec je bil menih Macoh. Te mu pa je pustila ruska vlada z vojaki kloster preiskati. Iskali so milijonske zaklade tega božjega pota, katere so menihi pokradli in skrili. Baje so v tem klostru tudi kronski biseri nekdanjega poljskega kraljestva poskriti. Preiskava pa je končala brez uspeha. Ni čuda, — kar je enkrat v krepkih takih menihov, to se zgleda več božjega solnca.

Ruske razmere. Pred kratkim obrnili so se obrabivalci ruske vasi Osipovka z neko prošnjo na višjo oblast. Vas šteje 8000 prebivalcev. Ti so vsled te prošnje nakrat izvedli, da ruska vlada sploh o tej vasi ničesar ne ve, da ni vas nikjer vpisana in da slavna oblast doslej sploh ni imela, da eksistira kje na božjem svetu vas Osipovka. Zanimivo pa je, da vas že desetletja obstoji, da ima svoje župane itd. Vas se ne nahaja na nobenem ruskem zemljevidu, pač pa jo imajo Japonci na svojih zemljevidih označeno. Bržkone se gré tukaj za velikansko goljufijo, ki so jo izvršili znani sleparski ruski zločinci. S tem da so obstoj vasi zamolčali in skrili, so lahko ti poštenjaki skozi desetletja vse davke prebivalcev v lastne žepke spravili. Kaj takega je pač le na Ruskem mogoče.

Velika železniška nesreča se je zgodila v Braziliji na glavnem kolodvoru mesta Rio de Janeiro. Dva osebna vlaka sta v polni vožnji skupaj trčila. Več kot 200 ljudi je bilo pri tem naravnost zmuckanih in ubitih. Pod razvalinami vlakov pa je še mnogo mrtvih pokopanih.

Človeška zverina. Amerikanski listi poročajo zdaj o nekem Francescu Suarez, ki si je med rekoma Veni in Amazona uredil nekako neodvisno kraljestvo. Tam izkorišča velikanske gozdove, ki so zlasti na dragocenem lesu in kavčunku bogati. Suarez spravil je baje nad 200.000 domačinov pod svojo oblast. Z groznim oprincenjem jih je v pravo suženstvo prisilil. Ako se mu kdo ne pokori, pusti mu takoj roko ali nogo odsekati, v drugem slučaju pa glavo. Domačini mu morajo zahtevane množine kavčunka prinesiti. Ako ga ženske ne vbogajo, pusti jih žive vzditati ali na solncu od lakote umreti. Celo lastnega brata je Suarez pustil na smrt obsoditi, ker se mu ni hotel ukloniti. Okoli sebe ima malo armado roparjev, ki so izborno poročeni in mu popolnoma udani. Domačini se ga tako bojijo, da se niti tujcem, ki tja prihajajo, ne upajo pritožiti. Baje se pripravlja zdaj ekspedicija z vojaki, da se ukroti to človeško zverino, ki si je nabrala tekom let velikanske zaklade.

57 otrok je imel baje neki ogrski grof Emil Berenji, ki je prišel pred kratkim v nobilnico in je tam umrl. Zapustil je več milijonov kron premoženja. Ko je umrl, tožilo je skupaj 57 deklet, služkinj, vzgojiteljic itd. grobov zapuščino, češ da jih je napravil pokojnik na matere in mora vsled tega zapuščina za njih leco skrbeti. Vbogi grof se je moral pač v grobu obrniti . . .

Priloga. Današnji številki dodali smo prilogo, ki obsega priporočilo svetovno znane „zvezdine znamke“ Tomaževe moka, ki se jo danes splošno kot najboljše gnojilo fosforjeve kisline proglašajo. Opozarjamo še posebej na to prilogo.

Iz Spodnje-Stajerskega.

Ornig — potrjen. Poroča se iz Dunaja, da je po dolgotrajnih rekurzih od strani nasprotnikov cesar izvolitev g. Jos. Ornig za okrajnega načelnika in g. pl. Pongratz za njegovega namestnika potrdil. Čestitamo!

Toča v Halozah napravila je res grozovito škodo. Dobili smo celo vrsto poročil in človeku se kar srce krči pri čitanju teh poročil. V posameznih krajih je vse pobito in uničeno; zelene trsne jagode ležijo na tleh, da se človek niti prestopiti ne upa. Koruza, fižol, krompir, vse je izginilo . . . V teh časih se res vidi, kako zapuščen je v bogi kmet v trenutku bede. Prvaški občinski predstojniki, ki so dosegli svojo službo večinoma po milosti tega ali onega političnega duhovnika ali doktorja, se večeidel prav nič ne brigajo. Kaj bi se tudi brigali, ko ničesar ne razumejo in ko večinoma le usmiljenje — z lastnim žepom poznajo?! Za-se in za svojo zlahto si že brusijo podplate, blagor občanov pa jim je skoraj vedno deveta briga. Prvaški advokati in politikujoči duhovniki seveda tudi nimajo več srca za slovenskega kmeta, ki se mu le v času volitev prilizujejo. Ekspenzariji slovenskih advokatov po toči prav nič niso trpeli in bernja naših črnih gospodov gotovo tudi ne boje manjša. Kakor rečeno, vsi ti ljudje poznajo slovenskega kmeta le v času volitev, ko je treba s farizejskimi očmi in medenimi obljubami glasove loviti . . . Pa zdaj, v času revščine, zdaj vidi haložanski kmet, da vsi slovensko-narodni klerikalni in liberalni poslanci niso niti piškavega oreha vredni. Kje so ti ljudje zdaj, ko kmetška deca strada in ko njih zvesti volilci obupavajo? Kje so Brenčiči, Meško in Ozmeč? O Brenčiču pisarijo hrištovski klerikalni listi, da si je „ogledal škodo“; — ja, morda škodo v svojih goricah! In kaj je napravil? Kaj sploh zna napraviti, ko niti peresa od kuharice ne razloči? Kaj zna napraviti, ko mora kaplana Korošca šele za dovoljenje prositi, če sme usta odpreti? Meško in Ozmeč pa se zabavata po „čukarskih“ fantalinskih veselicah v ormožkem okraju, kadar zbija toča naše gorice. Kupica vina ju dvigne čez solze haložanskega kmeta . . . Kaj bi tudi storila? Saj sta vendar sama na povelje Korošca in Benkoviča pomagala razbiti štajerski deželni zbor in zadolžiti deželo, od katere edino bi bilo mogoče pričakovati izdatne pomoči! . . . Vsi skupaj so za v staro šaro, ti slavni slovenski „odlični“ poslanci, katere je haložanski kmet v neverjetni zaslepljenosti na povelje svojih duhovniških komandantov izvolil. Edino našega Orniga se v trenutku nesreče zopet pozna, k njemu se zatekajo zdaj i najklerikalnejši Haložani, njega prosijo, da naj jim preskrbi pomoči, na njega se zdaj zanašajo. Volili so Meška, Ozmeča, Brenčiča, a na od toče razbitem svojem posestvu prosijo zdaj — Orniga za pomoči! Mi gotovo tega nikomur ne očitamo, kajti mi tolikokrat prokleti „Štajercijanci“ ne poznamo v slučaju nesreče nobenih strank. Revez je vsakdo, kdor je doživel točo. In tudi naš Ornig ne pozna v takem času političnih strank. On edino, ki ni bil od kmetov izvoljen, se poteguje z vsem svojim pogumom in velikim vpli-

vom za kmetске koristi. Njegovi takoj po toči storjeni koraki so imeli tudi takojšnji uspeh. Pa naj potem nasprotni listi še tako nesramno resnico zavijajo, naj še tako grdo Orniga in našo stranko psujejo, — mi se ne bodedo nad nesrečnimi kmeti maščevali, mi jih ne bodedo zapustili! Kar je mogoče od države in dežele za naše kmete dobiti, to bode Ornig storil, čeprav bode žel le sovraštvo in nehvaležnost. Mi smo in ostanemo gospodarska stranka!

Še toča v Halozah. Poroča se nam: Zopet je v sredo 14. t. m. toča uničila naše lepe vinograde in sicer sledeče: Majberg, Tramborg, Vareja, Pristova, Popenberg, Rodinsberg. Kaj bo tega, kje je naša trgateg? Sila je grozna, pomoč prosimo državo, posebno g. Orniga, da nam pomaga!

Kaplan pobegnil. Iz sv. Barbare v Halozah se poroča, da je tamošnji kaplan Anton Berk pretekli četrtek — izginil. S ksilim obrazom je „knez haložanski“ župnik Vogrin to raz prižnice oznanil in rekel: „Gospod kaplan so šli na potovanje. Pozne maše zato ni. Molite žalostni del rožnega venca!“ . . . Glej, kaj se vse godi pod žeslom „kneza haložanskega“! „Gospod kaplan Berk“ so torej „odpotovali“, — zakaj neki? Ali so morda zaradi tega odpotovali, ker so bili zaradi opravka s šolaricami državnemu pravdnstvu naznanjeni? Potem gospod kaplan niso „odpotovali“, marveč pobegnili so, pobegnili pred grozečo roko pravice, ki je seveda za farje vedno prepočasna! Navadni človek bi bil že davno pod ključem, a takega kaplana, ki ne more držati svojih blagoslovljenih prstov od nedolžne šolske dece, se pusti, dokler ne — „odpotuje“ . . . Govori se, da je Berk v Ameriko „odpotoval.“ Tam bodejo imeli zdaj že celo zbirco slovenskih kaplanov-poštenjakov, ki so zaradi bolj ali manj črne vesti kakor nočna ptica čez „veliko lužo“ sfrfotali. Tako so že v Ameriki kaplani Schiller, Murn, Šorn in Berk bode zdaj lahko četrti za lepo „tarok-partijo“ . . . Osirotela pa je zdaj popolnoma barbarska „Marina družba.“ „Sie weintest sich die Äuglein rot“, in deviška nedolžnost marsikatero vroče zagovornice dr. Koroščeve politike ne more razumeti, zakaj se kaplana Berka pohlevni pogled ozira raje na rožine popke nego na polno razcvete solnčne rože . . . „Knezu haložanskemu“ pa, ki je zdaj poleg Rabuzeka še Berka doživel, svetujemo prijazno, kakor smo bili vedno z njim prijazni: opustite raje politiko in brigajte se za življenje svojih kaplanov, za katere ste v gotovem oziru odgovorni!

V Hrastniku in v Trbovljah se šopiri zopet Roševa stranka in skuša vzpizoriti hujškarijo proti nemški šoli ter proti posameznim osebam, ki so si stekli zaslug za to nemško šolo. Sicer to bevskanje Roševe klike, ki je dobila itak že od vseh strani svoje zaslužene brce, nima prav nobenega pomena. Gotovo prizadetim gospodom tudi v sanjah v glavo ne pade, da bi na razne Inparije, ki jih Roševa klika v „Slov. narodu“ odklada, odgovarjali. Saj so se ti hrastniški „narodnjaki“ že sami v enem in istem listu („Slov. narodu“) očitali drug drugemu vse mogoče stvari. To ravno ni stranka, — to je impertinentna klika, ki se hoče s politično gonjo svoje žepe sflikati, kakor si je stari Roš z nemškim denarjem svoje žaklje polnil. Na tako kliko nikdo ne čuje in tako bevskanje ne seže napačnim možem niti do kolen. „Narodni“ dopisniki, ki so znani kot pretepači in postopači, ki so svoj čas kofre pekovskih pomočnikov siloma odpirali, ki sploh ne spadajo v olikano družbo, ki imajo že najrazličnejše stvari na vesti, ki so poštene Slovence že v smrt gnali, ki tvorijo pravo poulično druhal, — ti „narodni“ dopisniki torej so za vsacega poštenega človeka „luft“. Naj psujejo, naj rogovilijo, naj hujškajo, saj jih ne spoštujejo niti tisti, katere s slabim špiritom zdvijajo. Trboveljska družba, občinski svet, nemška šola in sploh javnost pa po piščalki takih propalih hujškačev ne bodo plesali! Pika!

To je sitno! „Sl. n.“ piše: Nedavno tega je sedel državni poslanec dr. Verstovšek v Petkovi gostilni v Ljubnem v Sav. dolini. Poprej je v neki izmed sosednjih far zboroval. Pride v sobo korenjaški kmetški fant iz Nove Štifte in nekateri navzoči gostje ga vprašajo, če je bil na

Mir?

Turško-italijanska vojska traja takoj tako dolgo, da sta obe strani že iz gospodarskih ozirov prisljeni zeleti mir. V švicarskem mestu Lausanne ob Genferskem jezero se vršijo baje zdaj tudi že mirna pogajanja, ki so seveda doslej strogo tajna. Zastopniki Turčije stanujejo v sosednjem mestu Evianu, zastopniki Italije pa v Lausannu; naprave se vršijo enkrat v tem, potem zopet v drugem

mestu. Pogajanja sedaj seveda še niso dozorela. Vendar pa je upati, da bode ta nesrečna vojska v doglednem času končala, brez da bi zapalila ogenj evropske vojske.